

Republika Hrvatska
Općinski sud u Karlovcu
Trg hrvatskih branitelja 1
Karlovac

Poslovni broj: P-166/2023-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Karlovcu, po sucu toga suda Vesni Gračan, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Mirjane Papa iz Duge Rese, Belajska Vinica 61 A, OIB: 94545647490, zastupane po punomoćnici Ireni Blauhorn, odvjetnici u Karlovcu, protiv tuženika Erste&Steiermarkische bank d.d., Rijeka, Jadranski trg 3a, OIB: 23057039320, zastupane po punomoćniku Damiru Metelku, odvjetniku iz OD Metelko, Knežević & Partneri d.o.o. iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon zaključene glavne i javne rasprave, održane 23. rujna 2026. u nazočnosti tužiteljice osobno i zamjenice punomoćnice tužiteljice Isabelle Zajec, odvjetnice u Odvjetničkom uredu Davora Bartolca, odvjetnika iz Karlovca, te u nenazočnosti uredno pozvanog pun. tuženika, po objavi 16. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna i bez pravnog učinka nepoštена odredba čl. 10. Ugovora o kreditu, broj 51401652-5102998880, sklopljenog dana 24. svibnja 2006., u članku 10. koji glasi: „Za obradu zahtjeva i odobravanje kredita Korisnik kredita dužan prije korištenja kredita platiti 02,500% dva cijela pedeset posto naknade na iznos kredita, odnosno minimalno = 200,00 HRK (dvjesto HRK) obračunate s datumom Ugovora“.

II. Tužena Erste&Steiermarkische bank d.d., Rijeka, Jadranski trg 3a, OIB: 23057039320 dužna je tužiteljici Mirjani Papi iz Duge Rese, Belajska Vinica 61 A, OIB: 94545647490, isplatiti iznos od 852,27 eur / 6.421,11 kn zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 24. svibnja 2006. pa do isplate, u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe.

III. Tužena Erste&Steiermarkische bank d.d., Rijeka, Jadranski trg 3a, OIB: 23057039320 dužna je tužiteljici Mirjani Papi iz Duge Rese, Belajska Vinica 61 A, OIB: 94545647490 naknaditi ovim postupkom prouzročene parnične troškove u iznosu od 943,66 eur zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana presuđenja pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana, pod prijetnjom ovrhe.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je dana 24. svibnja 2006.g. sklopila s tuženom Ugovor o kreditu broj 51401652-5102998880, kojim je podignula kredit u iznosu od 55.000,00 CHF, u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tužene na dan puštanja kredita u tečaj te s promjenjivom kamatnom stopom sukladno Odlukama o kamatnim stopama tužene. Nadalje navodi da je odredbom čl. 10. st. 1 ugovoreno da je „za obradu zahtjeva i odobravanje kredita korisnik kredita dužan prije korištenja kredita platiti 02,500% (dva cijelih pedeset posto) naknade na iznos kredita, odnosno minimalno = 200,00 HRK (dvjesto HRK) obračunate s datumom Ugovora“, te joj je temeljem takve odredbe tužena na ime „uplate naknade“ dana 31. svibnja 2006.g. naplatila iznos od 6.421,11 kn / 852,27 eur. Kao dokaz prethodno navedenog proziva se na „prilog pod C/“, te nastavno iznosi da je tužena predmetnu odredbu iz čl. 10. st. 1 unijela u Ugovora o kreditu bez da su stranke o njoj pojedinačno pregovarale. To je kako dalje navodi protivno čl. 81. i čl. 82. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/2003., u nastavku ZZZP), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu, a što sukladno čl. 87. st. 1. ZZZP-a ima za posljedicu nepoštenost i ništetnost id. ugovorne odredbe. Naime, obrazlaže da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra prema članku 81. st. 1. ZZZP-a nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Tvrdi kako se sukladno članku 81. st. 2. ZZZP-a smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Slijedom toga je po daljnjem navodu tužitelja ugovorna odredba čl. 10. st. 1, kojom je dakle ugovorena naplata naknade za obradu zahtjeva i odobravanje kredita u iznosu od 02,500 % a koju je Korisnik kredita bio dužan platiti prije korištenja kredita, unaprijed bila pripremljena od strane tužene i o istoj odredbi stranke nisu pojedinačno pregovarale niti je tužitelj imao utjecaja na njezin sadržaj, pa je istom odredbom prouzročena znatna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Nastavno dodaje kako je iz prometa po kreditu u prilogu vidljivo da je na ime „uplate naknade“ naplaćen iznos od 6.421,11 kn / 852,27 eur, a da tužitelj ni danas ne zna koji su točno troškovi plaćeni tim iznosom, odnosno koje je stvarne troškove vezane uz „obradu“ predmetnog ugovora o kreditu tužena mogla imati, a da bi ih trebala snositi tužiteljica. Prema tome, po tužiteljici navedena odredba čl. 10. st. 1 Ugovora nije jasna ni određena, obzirom iz iste nije vidljivo niti razumljivo koje je troškove odnosno naknade bila dužna snositi kao korisnica kredita, iz čega slijedi da je id. odredba čl. 10. st. 1 predmetnog ugovora nepoštena, a samim time i ništetna, pa joj je tužena dužna vratiti naplaćeni iznos zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana plaćanja id. naknade pa do isplate. Stoga podnosi tužbu i predlaže nakon provedenog postupka donijeti presudu u odnosu na glavno potraživanje kao u točki I. i II. izreke ove odluke, a uz to potražuje troškove parničnog postupka s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana donošenja prvostupanjske presude pa do isplate, u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe.

2. U odgovoru na tužbu tuženik prije svega ističe prigovor mjesne nenadležnosti ovog suda jer je, kako navodi, u čl. 16. Ugovora o kreditu br. 51029988880 od 24. svibnja 2005. godine ugovorena nadležnost suda u mjestu sjedišta Banke. Iznosi da je istovjetna nadležnost ustanovljena odredbama čl. 46. i

48. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, dalje u tekstu: ZPP), pa da je za suđenje u ovoj stvari nedvojbeno mjesno nadležan Općinski sud u Rijeci. Stoga predlaže da ovaj sud donese rješenje kojim će staviti izvan snage ovosudni poziv na davanje odgovora na tužbu i oglasi se mjesno nenadležnim za suđenje u ovoj stvari, a po pravomoćnosti id. rješenja da dostavi spis Općinskom sudu u Rijeci kao mjesno nadležnom sudu.

2.1. Tuženik u nastavku podredno i opreza radi daje odgovor na tužbu, te u cijelosti spori osnovanost tužbe i postavljenog tužbenog zahtjeva, s više osnova koje u nastavku obrazlaže. Prvenstveno ističe da se status potrošača ne presumira jer odredba članka 3. točka 9. Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/2007, dalje u tekstu: ZPP) određuje da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. Dakle, za status potrošača kako navodi moraju biti kumulativno ispunjena dva uvjeta: 1. da se radi o fizičkoj osobi i 2. da ona sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu s ciljem koji nije u svrhu njene poslovne djelatnosti, već u osobne nekomercijalne svrhe, pa je tužitelj dužan dokazati svoj status potrošača i predložiti dokaze na kojima temelji status potrošača.

2.2. Vezano pak uz odredbu o naknadi za obradu kredita u iznosu od 2,50% (od iznosa kredita) tuženik posebno ne osporava visinu postavljenog tužbenog zahtjeva za isplatu iznosa od 852,27 eur (6.421,11 kn, ali osporava navode tužitelja da bi se ugovorna odredba o ulaznoj naknadi za obradu kredita imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom. U tom smislu obrazlaže da je ugovorna odredba bila jasna, razumljiva i lako uočljiva, a u uvjetima kada su dakle odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive nije dopušteno prema članku 84. Zakona o zaštiti potrošača ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni. Poziva se da je to na jednak način određeno Direktivom Vijeća Europske unije 93/13/EEZ, čiji je tekst inkorporiran u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo kroz spomenuti Zakon o zaštiti potrošača. Odredbom čl. 4. st. 2. Direktive propisano je da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, te isporučene usluge i robu na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Odredbom pak čl. 5. propisano je da u slučaju ugovora u kojima se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, takve odredbe moraju uvijek biti sročene jasno i razumljivo. Dakle, Direktiva propisuje tzv. načelo transparentnosti koje je razvijeno u praksi Suda EU, kao načelo temeljem kojega u trenutku ugovaranja određenog pravnog posla potrošaču odredbe ugovora moraju biti razumljive, ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, nego i na način da mu je pruženo dovoljno informacije temeljem kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene odredbe. Pri tom ukazuje i na odredbu čl. 83. Zakona o zaštiti potrošača kojom je propisano da će sud prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzeti u obzir narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor. Dakle, tumači da Direktiva i ZPP propisuju kriterije temeljem kojih se ocjenjuje je li određena ugovorna odredba poštena, a to znači da je i u ovom konkretnom slučaju potrebno ispitati informacije koje su se pružile tužitelju kao potrošaču, te okolnosti koje su vrijedile prije i za vrijeme sklapanja ovog ugovora o kreditu. Što se tiče informacija koje je tuženik

pružio tužitelju, tuženik ističe da je tužitelj u cijelosti bio informirao o obvezi plaćanja naknade za obradu kredita i štoviše da je o naplati naknade za obradu kredita tužitelj bio upoznat tijekom pregovora oko ugovaranja ugovora o kreditu, kao i prilikom sklapanja ugovora o kreditu, jer je službenik/ca Banke koja je ugovarala kredit s tužiteljem jasno iskomunicirala da postoji obveza tužitelju plaćanja id. naknade za obradu kredita. Konkretno iznosi da je tuženik ukazao tužitelju na tu odredbu u samom ugovoru i da je tužitelju bila dostupna takva informacija i na lecima tuženika koji su se uručivali tužitelju prije nego je došlo do sklapanja kredita. Tako je na letku Stambeni kredit bilo navedeno da se plaća naknada za obradu kredita u visini od 1% od odobrenog iznosa kredita, a osim što je ta odredba bila tužitelju lako uočljiva, nedvosmisleno razumljiva i prezentirana od strane službenika tuženika, iznos naknade je predstavljao naknadu za troškove koji su prouzročeni tuženiku obradom samog kredita. U tom smislu tuženik osporava navode tužitelja da ne bi imao nikakav trošak prilikom obrade kredita obzirom su ulaznom naknadom pokriveni troškovi poput:

- operativnih troškova (trošak rada djelatnika Banke, uključujući i troškove zaposlenika na razvoju i održavanju pripadnih IT sustava i sl.),
- materijalnih troškova (cijene uredskog materijala, informatičke opreme, trošak s osnove korištenja energenata, trošak s osnove razmjene podataka ili baza podataka s trećim stranama kao što su registar obveza po kreditima SRI, HROK ili HZMO itd.),
- troškova trećih strana koje sudjeluju u realizaciji usluge (npr. trošak poštarine),
- povezanih regulatornih troškova (npr. za rad djelatnika svih službi, savjetovanje klijenta, izrada ponude za kredit, provjera i unos podataka iz zahtjeva za kredit, obrada zahtjeva, odobravanje kredita, izrada i potpisivanje ugovora, isplata kredita, odlaganje i arhiviranje kreditnog spisa i sl.).

2.3. Nastavno iznosi kako svaki proces obrade kredita uključuje nekoliko organizacijskih jedinica te se proces obrade pojedinog kredita sastoji od različitih faza provedbe kredita; kao što su savjetovanje i pisana ponuda klijentu, zahtjev za odobrenje kredita, odobravanje kredita, izrada i potpisivanje ugovora, isplata, slaganje kreditnog spisa i sl. Prikaz procesa obrade kredita za razdoblje od 2004. do 2011. godine sastavljen je od strane Direkcije za upravljanje proizvodima i podršku poslovanju unutar Sektora građanstva iz siječnja 2011. godine i primjerice pokazuje da je za proces samo jednog stambenog kredita potrebno 652 minute ili skoro 11 sati efektivnog ljudskog rada, a svaki sat ljudskog rada nosi određeni trošak. Zbog činjenice da je tužitelj bio upoznat s obvezom plaćanja ulazne naknade i bio je upoznat s točno određenim iznosom koji mora podmiriti za ulaznu naknadu, Županijski suda u Zagrebu u presudi poslovnog broja GŽ-2101/2022-4 od 11. listopada 2022. godine preinačio je prvostupanjsku presudu kojom je usvojen tužbeni zahtjev te je odbio u cijelosti tužbeni zahtjev s obrazloženjem:

„8. Nije sporno da je tužiteljica bila upoznata s visinom naknade za obradu kredita prije sklapanja Ugovora o kreditu u vezi s čim je detaljno informirana o visini naknade koju plaća korisnik sa statusom klijenta odnosno bez statusa klijenta banke (sve prema Ponudi-list 18 spisa, dostavljene po tuženiku u kojoj se između ostalog određeno navodi: "Iskoristite još povoljnije uvjete Erste kredita-ostvarite status klijenta Erste banke otvaranjem tekućeg računa-prebacivanjem redovnih mjesečnih primanja", a nastavno su određeno navedeni svi uvjeti kredita za one koji imaju status klijenta i one koji nemaju taj status, tako da je uz ostalo jasno navedeno da prvi sa statusom klijenta plaćaju naknadu za obradu kredita u visini od 2%, a ostali bez tog statusa u visini od 3% od iznosa kredita). Potonje iskaz svjedočinje Maje

Turković da su klijenti dolazili s ponudom, između ostalog, po visini različite naknada za obradu kredita, ovisno je li klijent prebacuje svoj račun u banku. U opisanim okolnostima, tuženik je dokazao svoje tvrdnje da se je pojedinačno pregovaralo o navedenoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru (članak 81. stavak 4. ZZP/03), zbog čega tužbeni zahtjev nije osnovan.“

2.4. Po tuženiku, iz navedenog jasno proizlazi da je bespredmetno utvrđivati nepoštenost odnosno ništetnost navedene ugovorne odredbe. U tom smislu, ukazuje i na recentnu odluku Suda EU u predmetu broj C-621/17 (Gyula Kiss protiv CIB Bank Zrt.). Navodi da se u tom predmetu razmatralo pitanje eventualne nepoštenosti / ništetnosti pojedinih odredbi ugovora o zajmu, koje su se ticale naknada u ugovorima o kreditu. U glavnom postupku koji je povod pokretanja prethodnog postupka pred Sudom EU tužitelj je podnio tužbu s ciljem da se utvrdi nepoštenost odredbi o naknadi za upravljanje koja je bila određena u visini od 2,4% godišnje za razdoblje od 20 godina i isplatnoj naknadi koja je bila određena u iznosu od 40 000 mađarskih forinti i to jer u ugovoru nisu konkretno navedene zauzvrat ponuđene usluge. I u ovome pojedinačnom predmetu tužitelj također navodi kako je riječ o ugovornoj odredbi koja jasno ne navodi koje usluge Banka naplaćuje, odnosno, koji su troškovi pokriveni naplatom naknade za obradu kredita kao niti da je prilikom sklapanja ugovora o kreditu tužitelj o naplati predmetne naknade bio informiran. Sud koji je uputio zahtjev Sudu EU smatra da određivanje usluga koje se pružaju u zamjenu za naknadu za upravljanje i isplatnu naknadu može biti relevantno prilikom utvrđivanja jesu li odredbe ugovora što ga je sklopio tužitelj u glavnom postupku dovoljno jasne i razumljive u smislu čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13. Tako je Sudu EU postavljeno prvo pitanje koje glasi:

“Treba li zahtjev jasnog i razumljivog sastavljanja iz čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13 tumačiti na način da, u okviru ugovora o potrošačkom zajmu, taj zahtjev ispunjava ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori, a koja točno utvrđuje iznos troškova, provizija i drugih naknada na teret potrošača, njihovu metodu izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti, ali koja, međutim, ne navodi za koje se konkretne usluge plaćanju ti troškovi; ili se pak treba tumačiti na način da je i u ugovoru potrebno navesti koje su to određene usluge? U potonjem slučaju, je li dovoljno da se sadržaj pružene usluge može izvesti iz naziva troška?” Odgovarajući na postavljeno pitanje prema tuženiku, Sud EU odgovara da čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena „NE nalaže“ da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također (NE) treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose. Po tumačenju tuženika id. sud svoju odluku temelji na razmišljanju da su predmetne ugovorne odredbe bile dovoljno jasne i razumljive da tužitelj može procijeniti ekonomske posljedice koje iz toga za njega proizlaze, a da nije potrebno navesti točne usluge koje se pružaju s obzirom da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora. Napose ističe da je Sud EU također stajališta kako je u svakom pojedinačnom slučaju potrebno voditi računa o svim relevantnim činjeničnim elementima među kojima su ne samo odredbe dotičnog ugovora, nego i oglašavanje i obavijesti koje je davatelj zajma učinio dostupnima u sklopu pregovora o njegovu sklapanju. S obzirom na navedeno, tuženik navode tužitelja o nerazumljivosti naplaćene naknade u ovome pojedinačnom postupku u

cijelosti smatra neosnovanim „s obzirom na jasno određenje naknade koja se naplaćuje prilikom sklapanja ugovora o kreditu, a koja ne mora sadržavati koje se sve usluge pružaju u zamjenu za predmetne iznose koji se naplaćuju temeljem navedene ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita“, kako doslovno obrazlaže. Dakle, uzimajući u obzir sve relevantne činjenične elemente ovoga pojedinačnog postupka (letci i izvadci iz važećih odluka Banke, okolnosti pregovaranja s financijskim zastupnikom i sl.) po tuženiku je jasno kako je riječ o tome da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti odnosno izvesti iz cjelokupnog ugovora, te tužitelju predmetne ugovorne odredbe nisu mogle ostati nejasne ili nerazumljive. Slijedom svega navedenoga tvrdi da naslovnom sudu uopće nije dopušteno ocjenjivati nepoštenosti / ništetnost predmetne odredbe o naknadi za obradu kredita/prijevremenu otplatu kredita jer je predmetna ugovorna odredba u cijelosti jasna, lako uočljiva i lako razumljiva.

2.5. Osim toga, tuženik tvrdi da Ugovorna odredba ne uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama, te ukazuje kako je odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača propisano da je ugovorna odredba nepoštena ako uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pri čemu će se prilikom utvrđivanja tih okolnosti uzimati u obzir narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor. No, po tuženiku, sve da je i ovom sudu dopušteno utvrđivati nepoštenost/ništetnost predmetne ugovorne odredbe, tuženik tvrdi da takva odredba zasigurno ne uzrokuje takvu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama koja bi se imala smatrati značajnom u smislu odredbe čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača. Poziva se da se o navedenom također očitovao Sud EU u gore navedenom predmetu s obzirom da je Sudu EU postavljano i drugo pitanje koje glasi:

“Treba li čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 tumačiti na način da ugovorna odredba koja je u predmetnom slučaju upotrijebljena u području troškova, pri čemu, na temelju ugovora, nije moguće nedvojbeno utvrditi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove, uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlima iz ugovora?” Iznosi da je Zaključak Suda EU bio da čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Daje i druga obrazloženja s tim u vezi, a napose kako Sud EU objašnjava da je na nacionalnom sudu da s obzirom na sve okolnosti slučaja, ispita, kao prvo, moguće nepoštovanje zahtjeva dobre vjere i kao drugo, postojanje eventualne znatnije neravnoteže na štetu potrošača. Kada je riječ o ispitivanju mogućeg postojanja znatnije neravnoteže, Sud EU dalje navodi kako činjenica da usluge pružene u zamjenu za naknadu za upravljanje i izlaznu naknadu nisu konkretno određene ne znači da odredbe koje se na njih odnose ne odgovaraju zahtjevu transparentnosti navedenih u čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13, pod uvjetom da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora. Također, iz svih okolnosti koji se tiču predmetne ulazne naknade proizlaze zaključci da je ulazna naknada bila utvrđena u točno određenom i tužitelju poznatom i lako uočljivom i razumljivom iznosu, da je službenik tuženika tužitelju prezentirao

ulaznu naknadu i troškove koje obuhvaća, da je postojala i ponuda koja je predana tužitelju, a u kojoj se također upozorilo tužitelja na obvezu plaćanje naknade. Stoga, nakon što je upoznat sa svim tim okolnostima, a budući da je polazište za bilo koji obvezno pravni odnos sadržano u volji ugovornih strana, ukoliko tužitelj nije pristajao na navedenu naknadu, isti nije ni bio u obvezi pristati na predmetni ugovor o kreditu.

2.6. Tuženik pri tom napominje da u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nije postojalo nikakvo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetne naknade, već je tek naknadnim izmjenama potrošačkih propisa 2013. godine definirano koje se naknade i pod kojim uvjetima mogu naplaćivati u potrošačkom kreditiranju, te koje se odredbe ne primjenjuju na potrošačke ugovore prije njegova stupanja na snagu tih zakonskih propisa. Odnosno navodi da je tek Zakonom o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj 75/2009) i njegovim izmjenama i dopunama iz 2013. godine ("Narodne novine", broj 143/2013) zakonodavac u čl. 1. i 14. dao ovlaštenje ministru financija da pravilnikom "pobliže definira naknade i druga pitanja s tim u vezi", pa je tako 31. siječnja 2014. godine donesen Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite („Narodne novine“, broj 15/2014), kojim je izrijeком bila u članku 3. kao dopuštena predviđena i naknada za obradu kredita, a vjerovnik ih „u kreditnom poslovanju obračunava i naplaćuje ... sukladno tarifi odnosno aktu vjerovnika kojim su određene naknade, a ovisno o vrsti kredita“. Sve do stupanja na snagu navedenog zakonodavstva nije postojalo nikakvo zakonsko ograničenje ugovaranja predmetne naknade za obradu kredita. Doslovno iznosi sadržaj spomenute odredbe članka 3. Pravilnika o naknadama na potrošačke kredite („Narodne novine“, broj 15/2014) i koja se sve usluga naknade u poslovima kreditiranja potrošača vjerovnik može obračunavati i naplatiti. Također se poziva da je zakonodavac tek Zakonom o stambenom potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 101/2017 od 12. listopada 2017.), propisao da kreditne institucije ne smiju naplatiti naknadu za obradu i/ili odobravanje stambenog potrošačkog kredita, ali samo u slučaju stambenih potrošačkih kredita. No, dakle ta se zabrana ne primjenjuje na ugovore o kreditu koji su sklopljeni prije stupanja na snagu Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju („NN“, broj 101/2017 od 12. listopada 2017.), pa se kako tvrdi ne može se smatrati da bi predmetna ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama, ni da bi se ista trebala smatrati nepoštenom t.j. ništetnom.

2.7. Najzad, tuženik ističe prigovor zastare na potraživanje tužitelja i iznosi da je id. naknada naplaćena dana 24. svibnja 2006. godine, a ukoliko bi sud (iz bilo kojeg razloga) ipak smatrao da je predmetna odredba nepoštena, onda bi po tuženiku trebalo primijeniti petogodišnji zastrani rok od dana plaćanja. Naime, tuženik iznosi da nijedna od presuda za kolektivnu zaštitu potrošača, a ni neka druga pravomoćna presuda, ne utvrđuje ništetnima ugovorne odredbe o naknadama za obradu kredita, pa po njemu nema t.j. ne postoji ni takva nekakva tužbe koja bi prekinula tijek zastarnog roka za tražbinu tužitelja u ovom predmetu. Slijedom navedenog, a uzimajući u obzir da naknada između ostalog predstavlja naknadu tuženiku za prouzročene troškove obrade kredita, to se po tuženiku ne može smatrati da bi navedena odredba uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa da bi zbog toga bila ništetna. Međutim, sve da sud iz bilo kojeg razloga zauzme takav stav, što tuženik osporava u cijelosti, eventualno potraživanje tužitelja bilo bi u zastari kako dalje navodi obzirom na značajan protek vremena od plaćanja id. naknade. S tim u vezi daje obrazloženje i poziva se na odluke iz sudske

prakse. Pri tom svakako drži da postoji zastara u odnosu na tijek zakonskih zateznih kamata koje se potražuju od dana naplate naknade 06. prosinca 2004. odnosno iznosi da tužitelj ne bi imao pravo potraživati zakonske zatezne kamate na pojedinačne iznose od dana plaćanja istih. Ističe da je odredbom članka 214. Zakona o obveznim odnosima ("Službeni list SFRJ" br. 29/78., 39/85., 46/85., 57/89., "Narodne novine" br. 53/91., 73/91., 3/94., 111/93., 107/95., 7/96., 91/96., 112/99., 88/01., 35/05.), koja je istovjetna odredbi članka 1115. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18), propisano; kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, vraća se zajedno sa zateznim kamatama, i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Prema mišljenju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske koje je izneseno na sjednici dana 05. ožujka 2004. godine, Ugovorne strane iz ništavog ugovora o zajmu u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva. Upućuje i na mišljenje Vrhovnog suda u odluci br. Rev-2781/2011 od 16. ožujka 2015. godine: "Naime, ugovorne strane iz ugovora o zajmu koji je ništav iz razloga što su njime ugovorne strane protuzakonito ugovorile plaćanje u stranoj valuti treba u smislu odredbe čl. 214. ZOO smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva".

2.8. Slijedom navedenog zaključuje da bi tužitelj eventualno imao pravo na zakonske zatezne kamate od podnošenja tužbe, jer je tek podnošenjem tužbe postavio zahtjev za povrat stečenog bez osnove, pri čemu tuženik u trenutku stjecanja nije bio nepošten te ga se sukladno izraženom shvaćanju VSRH u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim. Konačno, obzirom na sve navedeno tuženik predlaže odbiti tužbu i postavljene tužbene zahtjeve tužitelja kao neosnovane, te mu naložiti da tuženiku naknadi troškove ovoga postupka.

3. U dokaznom postupku radi utvrđenja činjeničnog stanja sud je izvršio uvid u Ugovor o kreditu broj 2402006-1031262160 /51401652- 5102998880 od 24.05. 2006., u ovjerenu Punomoć tuženika na list 11-13 spisa, u Izvadak iz zemljišne knjige za z.k. ul. 1259k.o. Belaj, u Potvrdu javnog bilježnika Blanke Žaja br. OU-289-06 od 26. 05. 2006. u Pregled prometa po partiji id. kredita na listu 17-30 spisa, u dokaz o plaćenju sudskoj pristojbi za tužbu, te uvid u Troškovnik tužitelja. Pored toga pročitao je odgovor na tužbu tuženika s odlukama iz sudske prakse u privitku, Izvadcima iz Odluke o visini kamatnih stopa i naknada Sektora građanstva za fizičke osobe, Općim odredbama, daljnjom sudskom praksom, Obračunom naknade za bankarske usluge i dr. priložima u privitku, također podnesak tužitelja od 25.05.2023., podnesak tuženika od 14. 06. 2026. i 18. 09. 2026., te iskaz tužiteljice dan na glavnoj raspravi održanoj dana 23.09.2026. godine.

4. Među strankama nije sporno da je dana 24. svibnja 2006. godine sklopljen Ugovor o kreditu broj 51401652-5102998880, kojim je tužitelj podigao kredit u iznosu od 55.000,00 CHF, u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kako već navodi u tužbi, ali je među strankama sporna pravna valjanost odnosno ništetnost odredbe članka 10. st. 1 id. Ugovora o kreditu koji je sklopljen dana 24. svibnja 2006. godine između njega i tuženika Erste&Steiermarkische bank d.d., Rijeka, Jadranski trg 3a, a koja odredba se odnosi na predmetnu naknadu za izvršenu uslugu obrade zahtjeva i odobravanja kredita koju je korisnik kredita platio u visini 2,500% od iznosa kredita, „prilikom isplate plasmana“, kako je sadržano u id. odredbi. Također je sporno je li

nastupila zastara. Pri tom tužitelj smatra da je predmetna odredba ništetna jer stranke o njoj nisu pojedinačno pregovarale, a radi se o standardnoj, tipskoj ugovornoj odredbi koja je po tužitelju uzrokovala neravnotežu obveza između stranaka na štetu njega kao potrošača. Uz to tvrdi da navedena odredba nije jasna ni određena budući iz iste nije vidljivo niti razumljivo na koje se troškove odnosi predmetna naknada. Nasuprot tome, sve te navode osporava tužena banka kao neosnovane i prvenstveno problematizira da bi uopće postojao potrošački kredit, a onda i ništetnost predmetne odredbe iz razloga kako već pobliže obrazlaže u odgovoru na tužbu. Također osporava ništenost id. odredbe o plaćanju naknade i protivi se obvezi isplate iznosa plaćenog na ime naknade za obradu zahtjeva i odobravanje kredit. Uz to stavlja prigovor mjesne nenadležnosti ovog suda i prigovor zastare predmetnog potraživanja.

5. Prigovor mjesne nenadležnosti ovog suda nije prihvaćen kao osnovan ne samo imajući zbog očitovanja tužiteljice, nego prvenstveno imajući u vidu zakonske odredbe i stavove izražene u brojnim odlukama iz sudske prakse, počev od rješenja Županijskog suda u Varaždinu br. GŽ-1108/19-2 od 27.kolovoza 2019. kojim je ukinuto već ranije doneseno rješenje o mjesnoj nenadležnosti, kao i druge sukladne stavove iznesene u odlukama viših sudova u kojima je potvrđen takav stav, odnosno u kojima su ukinute odluke nižih sudova kojima je prihvaćen navedeni prigovor. Naime, odredbom čl. 82. ZZP/03 propisano je da ugovorne odredbe koje bi se, uz ispunjenje pretpostavki iz članka 81. ovoga Zakona mogle smatrati nepoštenima, jesu između ostalih, odredba kojom se isključuje, ograničava ili otežava pravo potrošača da prava iz ugovora ostvari pred sudom ili drugim nadležnim tijelom, a poglavito odredba kojom se obvezuje potrošača na rješavanje spora pred arbitražom koja nije predviđena mjerodavnim pravom, odredba koja onemogućava izvođenje dokaza koji idu u prilog potrošaču ili odredba kojom se teret dokaza prebacuje na potrošača kada bi, prema mjerodavnom pravu, teret dokaza ležao na trgovcu, a odredba čl. 87. ZZP/03 propisuje da je nepoštena ugovorna odredba ništava. Također je presudom Oceano Grupo Editorial SA i Salvat Editores SA v Rocio Murciano Quintero i drugi (spojeni predmeti C-14 Poslovni broj: C-240/98 do C-244/98), utvrđena obveza nacionalnih sudova da ex offo ispituju nepoštenost spornih odredbi bez obzira da li se radi o materijalnim ili postupovnim odredbama. Tom odlukom sud je zaključio da se prorogacijska klauzula u potrošačkom ugovoru kojom je ugovorena isključiva nadležnost suda u mjestu glavnog poslovnog mjesta prodavatelja ili pružatelja usluge, treba smatrati nepoštenom u smislu čl. 3. Direktive ako su ispunjene temeljne pretpostavke: da nije bilo posebnog pregovaranja te da suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a što je najzad utvrđeno i u ovom postupku a sve prema u daljnjem dijelu obrazloženja. Nadalje, prethodno spomenutom odlukom Sud Europske unije presudio je da zaštita potrošača propisana Direktivom uključuje mogućnost da nacionalni sud prilikom odlučivanja jesu li nacionalni sudovi nadležni za raspravljanje određenog tužbenog zahtjeva ocijeni odredbu ugovora koju razmatra nepoštenom, a presudio je i da obveza tumačenja nacionalnih odredbi u skladu s Direktivom zahtijeva da nacionalni sud prednost dade tumačenju koju omogućuje da se sud, čija je nadležnost prolongirana nepoštenom ugovornom odredbom, po službenoj dužnosti oglasi nenadležnim. Slijedom toga, nije prihvaćen prijedlog mjesne nenadležnosti kao osnovan već je proveden postupak i donesena meritorna odluka prema obrazloženju kako slijedi.

6. U vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu bio na snazi i u primjeni Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/2003., 46/2007., 79/2007. – u nastavku teksta: ZZP), koji je u članku 81. stavku 1. ZZP-a propisivao: "(1) Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača." Stavkom 2. Istog članka bilo je propisano: "(2) Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca", a stavkom 4. toga članka bilo je propisano: "(4) Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati." Člankom 87. stavkom 1. ZZP-a propisano je pak da je nepoštena ugovorna odredba ništeta, dok je stavkom 2 određeno da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe.

7. U odgovoru na tužbu tužena banka je između ostalog iznijela da je tužitelj bio informiran o obvezi plaćanja naknade za obradu kredita, kao i da je ugovorna odredba uopće bila jasna, razumljiva i lako uočljiva, te je službenik banke tijekom pregovora o sklapanju id. ugovora i prilikom sklapanja ugovora jasno iskomunicirao takvu obvezu tužitelju, što se međutim kasnije po iskazu stranke nije utvrdilo baš točnim i vjerodostojnim. No, za napomenuti je da bez obzira je li tužiteljici kao korisniku kredita ukazano na id. odredbu i je li ista uopće znala ili nije znala za nju, prije i u vrijeme zaključenja ugovora, takva okolnost u pravilu ne utječe na zakonitost odnosno ništetnost ugovaranja id. odredbe, jer je za rješavanje odnosa između strankama od meritornog je značaja utvrditi je li korisnik kredita, odnosno u ovom slučaju tužiteljica mogla uopće utjecati i na koji je način mogla utjecati na id. naknadu i visinu iste. Pro tom tužena banka i ne tvrdi da se o id. naknadi konkretno pregovaralo, a to dakle ne potvrđuje ni tužiteljica, pa čak joj nije skrenuta pažnja.

8. Tužiteljica je naime u svom iskazu opisala da joj je bio potreban kredit pa je otišla u banku i dogovorila podizanje kredita „koji je u tom trenutku bio najpovoljniji a to je bio u švicarcima“, kako doslovno navodi. Poblježe ukazuje da se radilo o stambenom kreditu, pri čemu je ona rekla koji iznos joj je potreban t.j. koji iznos želi podići, a banka je kako dalje iznosi pripremila ugovor i dala joj taj ugovor na potpis. Ona je pak pročitala ugovor, utoliko što je „prvenstveno prije potpisivanja obratila pažnju na iznos kredita koji je zatražila, kao i visinu kamate za koju su rekli da će biti kod otplate kredita, te nije ni znala odnosno vidjela da bi trebala platiti nekakvu naknadu“. Potonje doslovno iznosi i dodaje: „To mi nitko posebno nije spomenuo od strane djelatnika banke, pa sam plaćanja te naknade postala svjesna nakon par godina kada su i drugi govorili da su plaćali naknadu. Dakle, ja sam bila u situaciji da prihvatim tako pripremljeni kredit ili da odbijem, odnosno bilo je po principu uzeti ili ostaviti tj. ostati bez kredita, a kredit mi je dakle bio potreban pa sam prihvatila ugovor.“

8.1. Na upit svoje zamjenice punomoćnice štoviše se očituje nije mogla pregovarati ni o kojoj odredbi ugovora, a niti joj objašnjeno čemu služi takva naknada te i danas nema saznanja zašto je morala platiti takvu naknadu. Nadalje se očituje da je ista naknada naplaćena na način da joj je umanjen kredit, te se očituje da su podignuta sredstva od kredita upotrijebljena za obnovu i renoviranje kuće u kojoj i

danas živi. Na upit pak bi li pokretala postupak da se isti vodi kod Općinskoga suda u Rijeci odgovara da se u tom slučaju ne bi odlučila pokretati postupak, jer bi joj to bio problem ne samo zbog novčanih sredstva koja bi trebala potrošiti na put i dr. već zbog zdravstvenih razloga tj. otežano kretanje. Osim toga, dodaje da nije ni imala saznanja da bi takav postupak mogao voditi igdje drugdje osim pred karlovačkim sudom.

9. U odnosu na prethodno iskazano od strane tužiteljice za napomenuti je kako je opće poznato da se o odredbama akata kreditora i ovdje tužene banke, koje reguliraju materiju kreditiranja kakva je sadržana u samom ugovoru, po prirodi stvari i ne može pojedinačno pregovarati, te je evidentno da se ni u ovom slučaju nije pojedinačno pregovaralo. Također je obzirom na dani iskaz za utvrditi da je predmetni Ugovor o kreditu tužitelj t.j. tužiteljica zaključila s tuženikom kao fizička osoba, što joj u odnosu na banku kojoj je davanje kredita jedan od proizvoda bankarske djelatnosti kojom se tuženik bavi, daje status prosječnog potrošača. Dakle, iz iskaza tužiteljice i drugih provedenih dokaza proizlazi da nije s tuženikom pojedinačno pregovarala o predmetnoj odredbi Ugovora o kreditu, već je isključivo prihvatila ponudu koja joj je dana od strane tuženika u formi ugovora o kreditu koji je tuženik unaprijed sastavio i predao joj na potpis. Evidentno je i da se radi o tipskom ugovoru koji se zasigurno i nije razlikovao od drugih ugovora koji je tužena banka u to vrijeme zaključivala s drugim korisnicima kredita. Pri tom je jasno da je takav tipski ugovor o kreditu sastavljen od strane pravne službe tuženika i kao takav nije bio podložan promjenama i/ili pregovorima s klijentom, te je dakle tužiteljica isti prihvatila i poštivala unaprijed sročene ugovorne odredbe jer nije ni imala drugog izbora. Uz to se opetuje da ni okolnost je li znala i pročitala spornu odredbu ugovora o naplati id. naknade ne bi bila od meritornog utjecaja za prosuđivanje nepoštenosti same odredbe, obzirom je bitnim za utvrditi je li se dakle o takvoj odredbi uopće moglo pregovarati i je li ista uzrokovala neravnotežu u pravnim odnosima između stranaka, a odgovor na potonje pitanje može biti samo negativan; da se nije moglo pregovarati i da je ista odredba uzrokovala neravnotežu u pravnim odnosima stranaka.

10. Uz to se ukazuje da je člankom 3. stavkom 1. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (Službeni list EU L 95/29 21.4.1993. – dalje: Direktiva 93/13) propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra nepoštenom, ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri prouzroči na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlih iz ugovora.

11. Pri tom se ističe da je tužena Banka kreditna institucija čiji je osnovni posao davanje kredita, kako je već navedeno, te u svrhu obavljanja takvih poslova ima zaposlene djelatnike i čitavu postavljenu infrastrukturu. Osim toga, za pretpostaviti je da je tužiteljica platila i sve dr. troškove sklapanja ovog ugovora, kao što je solemnizacija, a uz to iz sporne odredbe nije uopće jasno koji su to posebni troškovi nastali zbog sklapanja id. ugovora, što je uostalom istaknuto i od strane tužitelja tijekom ovog postupka.

12. Također je za istaknuti da je člankom 1021. Zakona o obveznim odnosima, Narodne novine 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22, 156/22 i 155/23 nadalje ZOO, propisano je da se ugovorom o kreditu banka obvezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, a

korisnik se obvezuje banci plaćati ugovorene kamate i iskorišteni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno. Tom odredbom je definirano što je tuženik ovlašten naplatiti temeljem ugovora o kreditu od tužitelja kao korisnika kredita, a to su glavnica i ugovorene kamate, iz čega je razvidno da tuženik nije imao zakonsko uporište od tužiteljice naplatiti nikakvu naknadu za obradu zahtjeva i odobravanje kredita t.j. za izvršenu uslugu kreditiranja, a to ujedno znači da je tuženik u predmetni ugovor o kreditu uvrstio odredbu koja je suprotna članku 1021. ZOO-a, odnosno odredbu koja je suprotno prisilnim propisima Republike Hrvatske, zbog čega je onda takva predmetna odredba ništetna imajući u vidu i primjenu odredaba ZOO-a.

13. Uz to valja reći da je Sud Europske unije svojim presudama C-84/19 i C-224/19 potvrdio da je nepošteno, bez pregovaranja s potrošačem, tipskim ugovorom ugovarati na početku kredita nekakve ulazne troškove obrade, za koje ne postoji nikakvo obrazloženje na temelju čega su nastali, koji su netransparentni te koji su konačno i neproporcionalni.

14. U tom smislu završno se opetuje da tuženik dakle nije dokazao da bi se sukladno odredbi stavka 4. članka 87. ZZP-a pojedinačno pregovaralo o spornoj odredbi već se radilo o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru, te je neosporno da tužiteljica nije mogla imati utjecaja na sadržaj id. odredbe, pa se dakle utvrđuje da se radi o odredbi koja je nepoštena u smislu citiranog članka 81. ZZP, a što pak za posljedicu ima ništetnost sukladno citiranom članku 87. stavku 1. id. ZZP-a. Stoga je slijedom navedenog donesena odluka kao u točki I. izreke ove presude.

15. Ujedno je obzirom na naprijed navedeno usvojen kao opravdan daljnji zahtjev tužiteljice da joj tužena banka vrati naplaćeni iznos naknade u visini od 852,27 eura (ranije 6.421,11 kn), zajedno sa zateznim kamatama tekućim na taj iznos od 24.05. 2006. kada je taj iznos naplaćen, pa do isplate, po stopi iz članka 29. stavka 2. ZOO-a, te je dakle usvojen tužbeni zahtjev i donesena odluka kao u točki I. i II. izreke ove presude.

16. To sve obzirom nije prihvaćen kao opravdan prigovor zastare koji je tuženik iznio u odgovoru na tužbu. To iz razloga i imajući u vidu stav Vrhovnog suda RH t.j. pravno shvaćanje sjednice Građanskog odjela VSRH od 30.01.2020.g, prema kojem zastara nastupa istekom roka od 5 godina od dana utvrđenja ništetnosti ugovora ili nekog njegovog dijela iz kojeg proizlazi isplata. Budući je tužiteljica ovom tužbom tražila i utvrđenje ništetnosti odredbe zbog koje traži isplatu, zastara počinje teći tek pravomoćnošću dijela presude kojim se utvrđuje ništetnost takve odredbe. Uostalom, takav stav je osim od VSRH-a zauzet i u brojnim drugim odlukama iz sudske prakse (primjerice u premetu Županijskog suda u Zagrebu broj GŽ-2406/18).

17. Odluka o trošku temelji se na odredbi članka 154. stavka 1. i članka 155. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14., 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25). Tužiteljici je trošak odmjeran prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne Novine“ broj 142/12., 103/14., 118/14., 107/15., 37/22., 126/22., 138/23 i 107/25. – u nastavku teksta: Tarifa) u visini od po 75 bodova, koliko je potraživala (imajući u vidu vrijednost predmeta spora od 852,27 eur). Tužiteljici je kao opravdan dosuđen zatraženi trošak od po 150,00 eur za sastav tužbe i sastav podneska od 25.05. 2026., te za

zastupanje na ročištu od 16.06.2026. i 23.09. 2026., dok je za zastupanje na ročištu objave odluke dosuđen zatraženi 50%-ni iznos odnosno trošak od 75,00 eur. Ukupno je tužiteljici za naprijed navedene radnje priznat trošak u iznosu od 675,00 eur, t.j. uključujući pripadajući pdv. iznos od 843,75 eur, a tom trošku je pridodan još trošak sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 19,91 eur, te trošak sudske pristojbe za presudu u iznosu od 80,00 eur koliko je potraživao u Troškovniku. Sveukupno je tužiteljici dosuđen trošak postupka u iznosu od 943,66 eur kako je navedeno u točki III. izreke, sa zakonskom zateznom kamatom kao u točki III. izreke ove odluke koja je najzad precizirana u Troškovniku priloženom na završnom ročištu.

U Karlovcu 16. listopada 2026.

Sudac
Vesna Gračan

Dokument je elektronički potpisan:
Vesna Gračan

Vrijeme potpisivanja:
16-10-2026
13:08:46

DN:
C=HR
O=OPĆINSKI SUD U KARLOVCU
2.5.4.97=#0C1156415448522D3035353431323536393638
OU=Signature
S=Gračan
G=Vesna
CN=Vesna Gračan

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi Županijskom sudu, pismeno u tri primjerka putem ovoga suda.

Dna:

1. Tužitelju po pun. Ireni Blauhorn, odvjetnici u Karlovcu.
2. Tuženiku po pun. iz OD Metelko, Knežević & Partneri d.o.o. iz Zagreba.

Broj zapisa: **9-3088e-c345c**

Kontrolni broj: **0f0de-e2921-43395**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=Vesna Gračan, O=OPĆINSKI SUD U KARLOVCU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Karlovcu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.